

Mette Frederiksens 1. maj-tale

Taler

Mette Frederiksen
Partiformand for
Socialdemokratiet

Dato

1. maj 2017

Sted

Randers, Aarhus, Herning,
Fredericia, Esbjerg og Odense

Kære alle sammen

Hvor er det dejligt at fejre 1. maj sammen med jer.

I dag fejrer vi vores fremskridt. Både dem, vi har opnået. Og dem, vi stadig har til gode. At få lov at tale her i dag. Det er jeg glad for. Der er ikke meget i dansk politik, man kan være helt sikker på. Men der er nogle enkelte ting.

I hvert fald når vi har en borgerlig regering.

Løkke Rasmussen og Anders Samuelsen har fundet den store kærlighed i den gammeldags, klassiske, borgerlige økonomiske politik. Dem, der i forvejen har mest, skal have mere. Og dem, der i forvejen har mindst, skal have mindre. Skatten skal ned. Uligheden skal op. Flere opgaver skal overlades til private. Færre ting skal løses i fællesskab.

Har vi hørt det før? Ja, det har vi. Og har vi udfordret det før? Ja, det har vi. Og vil vi gøre det igen? Ja - det vil vi.

Og det er da en særpræget logik – den borgerlige: Når det gælder folk i toppen af vores samfund, så er det kun guleroden, der virker. Så skal folk motiveres.

Men når det så handler om mennesker, der har det svært, så er det lige omvendt. Så skal folk bare tage sig sammen. Sådan har borgerlig politik været de seneste i hvert fald 30 år. Der er kun én ting, der er nyt denne gang. Som er første gang til en 1. maj under en borgerlig regering. Uanset om det så var under Schlüter i 80'erne. Fogh i 00'erne. Eller sidst Løkke var ved roret. Det er første gang i år, at Bertel Haarder ikke længere er minister. Jeg har ikke helt vænnet mig til det. De

taler ellers så meget om, at folk skal arbejde længere.

Vi vil et Danmark, der er retfærdigt. Vi vil holde uligheden nede. Og når andre skævvrider. Mellem land og by. Mellem dem, der har mindst, og dem, der har mest. Så kæmper vi imod.

Og på den måde ligner dansk politik jo sig selv. Og det er faktisk også stadigvæk sådan, at hvis I vil et Danmark, der er retfærdigt. Uden stor ulighed. Uden store skel. Ja, så skal I stemme på Socialdemokratiet.

Nu gik vi glip af en valgkamp. Liberal Alliance kravlede ned fra træet og ind i ministerbilerne. Men om et halvt år. Så får I muligheden til kommunalvalget. I skal give os mandatet til at kæmpe videre for det Danmark og for det samfund, som vi gennem generationer har bygget op.

Og det er et stærkt samfund. Vi har vores udfordringer og vores problemer – og det vender jeg tilbage til – men når alt kommer til alt, så har vi ganske enkelt skabt et af verdens bedste samfund.

Jeg kan ikke finde et eneste land, jeg hellere ville bo og se mine børn vokse op i, end vores. Ingen anden samfundsmodel skaber mere reel frihed og muligheder for så mange. Lav kriminalitet. Tillid mellem mennesker. Gode boliger. Ordentlig løn. Fri og lige adgang til sundhed og uddannelse.

Den bedste danske opfindelse er Danmark. Det er svært at forstå dem, der gerne vil svække vores samfund. Men de findes. Nogle af dem bor så også i Schweiz.

Jeg tror på vores danske velfærdssamfund. Fordi jeg tror på jer.

Noget af det bedste ved at være formand for Socialdemokratiet, det er at få lov til at møde så mange forskellige mennesker. Besøge virksomheder og alt fra børnehaver til plejehjem. Jeg har været i praktik som sygeplejerske, og jeg har været med ambulanceredderne ude i natten.

Vores offentligt ansatte gør hver dag en kæmpe indsats. Der er mange svære opgaver. Men ved I hvad. Jeg tror faktisk ikke, det er den lille skrøbelige for tidligt fødte baby – den fulde unge Århusianer, der er væltet på cykel og derfor skal hentes af ambulancen – eller den demente plejekrævende ældre. Det er ikke

dem, der gør arbejdet hårdt for vores sygeplejersker, sosu'ere og ambulancereddere.

Jeg tror, det hårdeste for de offentligt ansatte er at høre på politikere, der slår ud med armene og siger, at selvfølgelig kan der spares mere og løbes hurtigere.

Jeg lover ikke guld og grønne skove. Og hvis danskerne betror os ansvaret, så vil der også under mit lederskab af landet være hårde prioriteringer. Men hovskisnovski-metoderne. Dem dropper vi.

Det er egentlig på grund af bureaukrati og for meget papirarbejde, at vi har foreslået en fingrene-væk-reform i den offentlige sektor. Nu siger vi det også til regeringen: Vi skal tro på vores offentligt ansatte. Mere plads til faglighed. Mere ledelse. Mindre detailstyring. Flere resultater.

Det er jo det, det handler om: en ældrepleje med værdighed. Børnehaver med kvalitet. Sygehuse, hvor der er tid til patienten. Meget skal vi gøre klogere og bedre, ja. Men omsorg kan ikke effektiviseres. Vores danske samfundsmodel er unik. Den skal vi ikke svække. Den skal vi styrke!

Regeringen vil hæve pensionsalderen. Det rammer jer, der er ved at planlægge jeres tilbagetrækning. Jer, der er i 50'erne. Det rammer jer, der er nedslidte. Og jer, der ikke er. Jer, der måske bare glæder jer til lidt mere fritid efter et langt arbejdsliv.

Socialdemokratiet har allerede for mere end ti år siden – sammen med et bredt flertal – besluttet, at pensionsalderen langsomt skal stige. I takt med, at vi også lever længere. Den aftale står vi ved. Men nye forringelser? Vi siger nej!

Som den tidligere asfaltarbejder Hugo fra Tårs i Nordjylland så rammende spurgte, da han var i fjernsynet: ”Jeg kunne godt tænke mig at spørge de politikere, som vil hæve pensionsalderen, om de nogensinde har forestillet sig, hvad 50 års hårdt fysisk arbejde gør ved en krop?”. Det tror jeg desværre ikke, alle mine kollegaer har. Men det har til gengæld jer på slagterierne, jer i ældreplejen. Jer, der gør rent, og jer, der tømmer vores skraldespande. Jer, der arbejder ude, når andre er inde. Og jer, der møder, når andre stadig sover.

Regeringen har den frækhed, at den ikke vil fortælle, hvor meget

pensionsalderen skal hæves. Men vi ved, at der skal mange måneder til, hvis regeringsgrundlaget skal gå op.

Lars Løkke Rasmussen; i dag stiller jeg dig et spørgsmål: Hvor meget længere skal danskerne arbejde? Er det et halvt år? Er det et år? Er det to år? Jeg synes, at I fortjener et svar.

Det er ganske enkelt ikke rimeligt at ændre folks pensionsvilkår med så kort varsel. Og derfor kære venner: Pensionsalderen skal ikke hæves endnu mere end aftalt!

Vi kæmper for et Danmark, hvor forskellene bliver mindre. Ikke større.

Vi starter et godt sted.

Det går godt for dansk økonomi. Arbejdsløsheden er lav. De danske virksomheder klarer sig godt. Danske lønmodtagere er dygtige.

Løkkes kommunalreform har centraliseret Danmark mere end noget andet. Og da Kristian Jensen var skatteminister blev vores skattesystem år for år en skygge af sig selv. Skal man efterhånden grine eller græde?

Så er der udbytteskatten. Så er der inddrivelsen. Så er der restancerne. Det går ikke. De fleste af os betaler den skat, vi skal. Ikke mere end det, vi skal. Men heller ikke mindre. Venner: Tilliden til Skat er væk. Og det er farligt for vores samfund.

Når tilliden ryger, vil naboen på et tidspunkt spørge sig selv: Hvorfor skal jeg betale skat, når de andre ikke gør det? Jeg talte også om det for et år siden på 1. maj. Dengang fremlagde vi en storstilet plan mod skattesnyd. Med hårdere straffe til dem, der snyder og flytter penge i skattely. Jeg ved ikke helt, hvad det er, regeringen egentlig bruger deres tid på. Men bekæmpelse af skattely virker ikke til at være toppen af poppen hos de blå.

Vi hører stadig om snyd. Hvidvask af penge. Lyssky firmaer, der undslår sig skat. Som stjæler milliarder fra vores samfund.

Og det er jo absurd. At hvor pengene til velfærd er små. Mangel på pædagoger.

Sygeplejesker der løber stærkere og stærkere. Dårligere vilkår for udsatte medborgere. At vi så samtidig er vidne til, at pengene fosser ud af Skat.

Det er åbenlyst, at regeringen ikke sidder på pengene. De sidder på hænderne. Det gør de medarbejdere, der er tilbage i Skat ikke. Men de kan ikke løfte den her store opgave alene. Vi skal genoprette tilliden til Skat. Vi vil ansætte 1.000 nye medarbejdere. I fire regionale skatcentre. To i Jylland, et på Fyn og et på Sjælland. Retfærdigheden skal tilbage i vores skattevæsen.

Løkke og Samuelson har i stedet mødt hinanden i kærlighed til skattelettelse. Men man skal passe på med at blande kærlighed og politik.

Se bare på de radikale. Nu har de kastet deres kærlighed på Kristian Jensen. Manden, der ikke alene har været hård ved vores skattemyndigheder. Han har også bragt udviklingsbistanden ned til det laveste niveau i 30 år. Sparet millioner af kroner på uddannelse og foreslår store besparelser rundt omkring i kommunerne. Altså på folkeskolen, daginstitutioner og på ældreområdet.

Hvis det er kærlighed for de radikale, så er det da vist noget, der egner sig til Fifty Shades... nej, så hellere gode solide venskaber med flere. Til højre og til venstre. Og det er altså også som om, at Dansk Folkeparti træffer nogle bedre beslutninger, når der er en socialdemokrat lige ved siden af.

For uanset om Socialdemokratiet er i opposition. Som nu. Eller i regering. Som vi forhåbentlig snart kommer igen. Så lad mig love jer én ting: Vi vil samarbejde. Socialdemokratiet er hele Danmarks parti. Som vi altid har været. Svaret på vores udfordringer. Det ligger lige foran næsen på os. Det er vores samfundsmodel. Hvor vi har tillid til hinanden. Hvor de bredeste skuldre bærer de tungeste byrder. Og hvor vi løfter i flok.

Vi vil styrke Danmark. I morgen skal blive bedre end i dag. For os alle. Og derfor. Når vi træder et skridt frem. Så kigger vi os altid over skuldrene og sikrer os, at alle er med.

Det er vores projekt. Det er mit projekt. At blive statsminister for alle og for et Danmark, vi er fælles om.

Rigtig god 1. maj!

Tags

1. maj-tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-1-maj-tale-2017>